

Pohádka o Smolíčkovi

Byl jednou jeden malý chlapec. Jmenoval se Smolíček. Žil v lesní chaloupce s jelenem, který měl zlaté parohy. Ten jelen nebyl obyčejný – uměl mluvit, vařit a moc dobře se o Smolíčka staral.

Každé ráno jelen říkal:

„Smolíčku, buď doma a nikomu neotvírej! Jeskyňky jsou zlé. Kdyby tě unesly, už by ses nevrátil.“

„Neboj se, jelínku,“ odpovídal Smolíček. „Budu hodný a dveře zamknu.“

Jednoho dne jelen odešel na pastvu. Smolíček si zrovna stavěl věž z kostek, když tu:

Klep, klep!

Za dveřmi se ozvaly sladké hlásky:

*„Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám světničku.
Jen dva prstíčky tam strčíme,
jen se ohřejeme a hned zas půjdeme.“*

Smolíček si vzpomněl, co říkal jelen.

„Ne! Já vám neotevřu!“ zavolal a běžel se schovat za postel

Když se jelen vrátil, Smolíček mu všechno vyprávěl.

„To jsi udělal správně,“ řekl jelen a objal ho. „Mám tě moc rád. Nechci, aby se ti něco stalo.“

Jenže za pár dní to přišlo znovu.

Klep, klep! A zase ty hlásky:

*„Jen malinko... jen prstíček...
vždyť tady zmrzneme...“*

prosily jeskyňky.

Venku byla šílená zima a Smolíčkovi jich bylo líto.

„No dobře... ale jen na chvíličku,“ pošeptal.

Pootevřel dvířka – a ouvej! Jeskyňky byly rázem uvnitř, popadly ho a utíkaly pryč!

Smolíček volal:

„Za hory, za doly,

mé zlaté parohy,

kde se pasou?

Smolíčka pacholíčka

jeskyňky pryč nesou!”

Jelen to uslyšel, přihnul se rychle jako vítr, vystrašili svými parohy jeskyňky a zachránil Smolíčka.

„Musíš být opatrný,” řekl jelen. „Nechci o tebe Smolíčku přijít.”

Uplynulo spousta dní a přišly jeskyňky znovu. Tentokrát bylo venku opravdu šílené počasí. Hromy, blesky.

„Smolíčku, jen prstíček, prosíme...”

A Smolíček po nějaké době zase otevřel.

Jeskyňky ho unesly. Tam ho krmily každý den – kaší, perníkem, chlebem i medem.

„Jen pěkně papej, ať jsi kulatý jako bochánek,” říkaly. „Pak tě hezky upečeme a sníme!”

Smolíček měl plné břicho, ale velký strach. Když mu jednou nařídily:

„Ukaž nám prstíček, ať víme, jestli už jsi měkký,”

Smolíček se rozplakal a volal naposledy:

„Za hory, za doly,

mé zlaté parohy,

kde se pasou?

Smolíčka pacholíčka

jeskyňky pryč nesou!”

A jelen ho opravdu slyšel! Přiběhl, vrazil do jeskyně, Smolíčka popadl a rychle s ním utíkal pryč.

Doma ho položil na postel a tiše řekl:

„Moc jsem se o tebe bál.“

„Promiň, jelínku,“ vzlykal Smolíček. „Já už opravdu nikdy nikomu neotevřu. Mám tě moc rád.“

Od té doby Smolíček dveře opravdu neotvíral. A když slyšel klepání, vždycky si vzpomněl na jeskyni a na kaši, co ho málem stála život.